

Research Article

लेवा पाटीदारी बोली : नेत्र, स्वरूप व वैशिष्ट्ये

जतीनश्रीधर मेहे

मराठी विभागाप्रमुख, ज्ञान विज्ञान महाविद्यालय, भालोद जि.जळगाव.

प्रस्तावना :

महाराष्ट्र हा मराठी भाषा बोलणाऱ्या भाषिण समुहाच्या अस्मितेचा भाग म्हणून दि.१ मे १९६० रोजी जन्माला आला. त्या आधी तो विशाल मुंबई इलायाचा भाग होता. फाजलअली मिशनने १९५६ मध्ये भाषावार प्रांतरचनेचे सुतोवाचे लेख आणित. प्रदिर्घसंघर्षानंतर मराठीही महाराष्ट्राची राजभाषा बनली. मराठी भाषा महाराष्ट्राची प्रमाणाभाषा असलीतरी महाराष्ट्राचा शहरी भाग वळता ग्रामीण आणि अर्धनगरी नेत्रात वावरणाऱ्या लोकांच्या दैनंदिन व्यवहारात त्या नेत्रातील विविध बोलींचा वापर मोठ्या प्रमाणात होत जातो. 'भाषा वैज्ञानिकी मराठीच्या प्रमुख बोली म्हणून वऱ्हाडी, नागपुरी, हळवी, अहिराणी, डांगी, नेत्राणी यांचा निर्देश होत आहे'. मराठी भाषेच्या संदर्भात विचारलात महाराष्ट्राच्या विविध भौगोलिक नेत्रात विविध बोली आढळतात या बोलींनी आपापल्या अंभूत वैशिष्ट्यांसह आपले स्वतंत्र अस्तित्व जपले आहे. त्यात जळगाव व बुलढाण जिल्ह्याच्या सिमावर्ती भागात बोलल्या जाणाऱ्या लेवापाटीदारी बोलीचा ही अपवाद नाही या बोलीचा अभ्यास होत्यावर लक्षात येते.

लेवा पाटीदारी बोलीचे नेत्र :-

पूर्वीचे पानदेश व आताचे उत्तर महाराष्ट्र हे प्रशासिक नामाभिधान प्राप्त झालेल्या भौगोलिक प्रदेशातील जळगाव जिल्ह्याच्या रावेर, यावल, भुसावळ, बोदवड, मुक्ताईनगर, जामनेर, जळगाव व चाळीसगाव या तालुक्यातील जवळपास १४० गावात आणि वऱ्हाड प्रांतातील बुलढाण जिल्ह्याच्या मलपूर, दाताळा व नांदुरा या तालुक्यातील जवळपास ८० गावे अशा एकूण २२० गावांमधून मराठी भाषिण लेवापाटीदार समाजाचे मुळ वास्तव्य असल्याने या भौगोलिक परिसरात लेवापाटीदारी बोली मोठ्या प्रमाणात बोलली जाते. वर्तमानात शिंदे गाच्या सहवासातून नोरी वा व्यवसायाच्या निमित्ताने लेवा पाटीदार समाज महाराष्ट्र व महाराष्ट्र राज्याच्या बाहेर विगुरलेला आपल्याला दिसतो. ऋषी जिवनाशी ए निष्ठ असलेल्या या समाजाची लो व्यवहाराची भाषा म्हणजे लेवापाटीदारी हीच राहिली आहे. या बोलीच्या नेत्राच्या पश्चिमेला विस्तीर्ण अशा भौगोलिक प्रदेशात बोलली जाणारी अहिराणी व पूर्वेला विस्तीर्ण प्रदेशात बोलली जाणारी वऱ्हाडी या दोन बोलींच्या सिमा भागात लेवापाटीदारी बोलीचे भौगोलिक नेत्र आहे.

लेवा पाटीदार समाज :- जळगाव जिल्ह्याच्या पूर्व भागात व बुलढाण जिल्ह्याच्या उत्तरेडील मलपूर, दाताळा व नांदुरा या परिसरात लेवापाटीदार समाजाचे मुळ वास्तव्य आहे. शेतीहा या समाज जिवनाचा उदरनिर्वाहाचा मुख्य व्यवसाय आहे. असे म्हणतात की, 'नेत्रात त्याही समाजाचा इतिहास त्यांच्या भाषेत दडलेला असतो.' या तत्वानुसार लेवापाटीदारी बोली बोलणाऱ्या या समाजाचे स्वरूप आपल्या लक्षात येते. 'सन १४८४ च्या पावा प्रलयानंतर मजल दरमजल रीतसुमारे सन १४९३ च्या आसपास लेवापाटीदार समाजाचा जथ्था पानदेश, विदर्भात आला असावा हे सिध्द होते'. अभ्यासकांच्या मतानुसार आताच्या गुजराथ राज्यातील पावाड परिसरातून लेवा पाटीदार समाजाचे लो पानदेशात आले. गुजराथ मध्ये नर्मदा नदीच्या परिसरात वास्तव्य कराराहा समाज पानदेशातील तापी नदीच्या तिरावरील व वऱ्हाडात पूर्वा नदीच्या परिसरात स्थिरावला. या समाजाच्या 'लेवा' या नावाबद्दल देणिल अभ्यासामध्ये ए मत असल्याचे दिसत नाही. 'हीनी' 'लव' (प्रभु रामचंद्राचा मुलगा) व पाटीदार म्हणजे शेतीचा पट / पट्टा धारण करारातो पाटीदार अशी लेवा

पाटीदार शब्दाची फोड 'लेली' दिसते. 'नर्मदा नदीचे नाव रेवा आहे. या रेवा नदीच्या ठावर वास्तव्य राहणाऱ्या समाजास पुढे अपभ्रंशाने लेवा पाटीदार असे नाव प्राप्त झाले असावे. असे या बोलीचे अभ्यास नि.रा.पाटील यांचे मत आहे'.^३

मुळातच शेतीत राब राबारा हा समाज आचार विचाराने साधा भोळा आणि प्रचंड प्लालू मानसितेचा आहे. त्यामुळे शेतीनिष्ठ जिवनशैली हे या समाजाचे वैशिष्ट्य आहे. लेवापाटीदार समाजाच्या आचार- विचारांचे, रुढी, परंपरा, संस्क्रुती या सल्ल्यांचे भाषि अविषाराचे साधन म्हणून लेवा बोली डे पाहिले जाते. या बोलीत अवघड ाठीय, संदिधता व अर्थहिनता नसून लेवा संस्क्रुतीला समृध्द राराी शालिनता आहे.

लेवा पाटीदारी बोली : स्वरूप व वैशिष्ट्ये - लेवापाटीदार समाजाचा भाषि अविषार म्हणून लेवा पाटीदारी बोली डे पाहिले जाते. ँगी तिला अहिरा ँगीची उपबोली समजतात तर ँगी तिला मराठीची स्वतंत्र बोली संबोधितात. या भाषेबद्दल तिच्या स्वरूप व वैशिष्ट्याबद्दल फार अभ्यास न झाल्याने वेवेळेत मत प्रवाह दिसतात. या बोलीबद्दल आपले मत व्यक्त रताना सौ. ऋता पित्रे म्हणतात 'ही भाषा मराठीच आहे. परंतु तिचा घाट वऱ्हाडी आणि थाट अहिरा ँगीचा आहे. ही भाषा सिमेवरील भाषा आहे. त्यामुळे वऱ्हाडी आणि अहिरा ँगी या दोघांचाही तिवर प्रभाव आहे'.^४ अहिरा ँगी व वऱ्हाडी या भाषि सिमांमधील या बोलीचे त्र असल्यामुळे या दोन्ही वेवेळ्या बोलींचा प्रभाव या बोलीवर उच्चारदृष्ट्या झालेला दिसतो. अर्थदृष्ट्या तितसा नाही. आता ही भाषा (बोली) लेवा मराठी म्हणून ओळखली जाते. 'या निषर्षावरून आपल्याला जात येते की लेवापाटीदारी ही स्वतंत्र बोली असल्याने या भाषेने स्वतंत्र शब्दसंपदा व अर्थसंपदा जपलेली दिसते. उच्चारदृष्ट्या ाही साधर्म्य दिसत असले तरी अर्थदृष्ट्या लेवा पाटीदारी बोलीने आपले वेळेप जपले आहे. हे या बोलीचा अभ्यास 'ल्यावर आपल्याला जात येते. या बोलीची दाल अने वर्षे अभ्यास ँनी न घेतल्यामुळे निसर्न्या बहिाबाई चौधरी यांचे 'व्य अहिरा ँगी बोलीतच आहे असे लिहिलेले. वास्तव हे आहे की बहिाबाई चौधरींची बोली ही लेवा पाटीदारी बोली असल्याने त्यांचा 'व्य अविषार त्यांच्या लेवापाटीदारी बोलीतून प्रट झाला आहे, हे आज अभ्यास ँनी मान्य 'ले आहे. या बोलीच्या ऐतिहासि पाऊल ँगा शोधतांना त्या संत ज्ञानेश्वरांच्या 'ज्ञानेश्वरी', संत तुोबांच्या 'अभंाथ'पर्यंत आणि महानुभावांच्या 'लिळाचरित्रा'पर्यंत दिसतात. या मराठीसाहित्यातील मानदंड ठरलेल्या 'थामध्ये या बोलीतील शब्द आढळतात. यावरून या बोलीचा ऐतिहासि वारसाही आपल्याला जात येतो.

लेवा बोलीतील उच्चार प्रि या :-

अ चा आ हो ' - अजून - आजून, मले - माले
आ चा अ हो ' - आ ँगी - अदि, आभाळ - अभाय, आळशी - अयबी, नाही - नही
उ चा ओहो ' - धुतलं - धोतलं, रुगा - रोन्या, ँगी - 'ेन्ह,

नाम विभक्ती :- नामाला 'ले' हा प्रत्यय लेवा पाटीदारी बोलीत वापरला जातो. (उदा. पं जले - पंक्याले, बाळाले - बाळयाले)
द्वितीय चतुर्थीचा 'ला' प्रत्यया ऐवजी लेवा पाटीदारी बोलीत लेहा प्रत्यय येतांना दिसतो. (उदा. मले, तुले, मानसाले)
लेवा पाटीदारी बोलीत तृतीयेचा 'सन' हा प्रत्यय वैशिष्ट्यपूर्ण आहे. (उदा. रीसन, पाईसन, घिसन, पाईसन)

ि यापदे इ ारांतहोतात :- इतर बोलीतील ाही ि यापदे विशेषतः तिन अारी लेवा बोलीत दोन अारी होतात.

प्रमा ाभाषा	वऱ्हाडी भाषा	लेवा बोली
पाहा	पाहून घे	पाही घे
र	रुन घे	री घे
ळाला	ळून लेला	याला

वऱ्हाडीतील 'शान' या शब्दा ऐवजी लेवा बोलीत 'सन' हा शब्द जोडून वापरला जातो. (उदा. रुनशान - रीसन, घेरुनशान - घिसन, धाडूनशान - धाडीसन)

लेवा पाटीदारी बोलीत 'इन' हा प्रत्यय भविष्य ाळासाठी वापरला जातो. (उदा. वाचिन, रीन, पाईन, पाहिन इ.)

लेवा पाटीदारी बोलीत आज्ञेसाठी 'जो' हा प्रत्यय वापरला जातो. (उदा. आनजो, येयजो, घेजो, रजो, जायजो इ.)
लेवा पाटीदारी बोलीत विनंतीसाठी पुढील रूपे वापरली जातात. (उदा. पाही घेयजो, री घेयजो, जाई येयजो इ.)
लेवा बोलीतील पुढील शब्द इतर बोलीत आढळत नाहीत. त्यामुळे आपले स्वतंत्र अस्तित्व ही बोली से जपतेहेही आपले ल गात येते.

प्रमा १ मराठी	लेवा बोली	प्रमा १ मराठी	लेवा बोली
ठे	ुढी	ेलाहोतास	ेल्ता
अजून	बारे	मा	मं'न
होय	हाओ	येथे	अदी
तेथे	तढी		

सारांश :-

जळ गाव जिल्ह्याच्यापूर्व भागातील (भुसावळ, रावेर, यावल, मुक्ताईनर, बोदवड, जामनेर, जळ गाव) व बुलढा गा जिल्ह्याच्या उत्तर भागातील (मल गाव, नांदुरा, दाताळा) आदि तालुक्यातील अने लहान मोठ्या गावांमधून लेवापाटीदार समाजाचे मोठ्या प्रमा गात वास्तव्य असल्याने या भागातील गावात मोठ्या प्रमा गात बोलली जा गारी लेवापाटीदारी बोली ही या गावातील प्रमा गा बोली भाषा ठरते. मात्र अहिरा गी व वऱ्हाडी बोलीचे भाषि गात्र लेवापाटीदारी बोली पे गा गुप मोठे असल्याने अने वर्ष लेवा बोलीच्या स्वतंत्र अस्तित्वा डेच दुर्ल गा झाले. त्यामुळे गाहीनी तिला अहिरा गीतर गाहीनी वऱ्हाडीची पोट भाषा म्हटले. अर्थातच अहिरा गी व वऱ्हाडीच्या भाषि सिमा गात्रात लेवा बोलीचे गात्र असल्याने अहिरा गी व वऱ्हाडीतील गाही शब्द लेवा पाटीदारी बोलीत आलेले आप गास दिसतात. परंतु अर्थ दृष्ट्याहे शब्द भिन्न असल्याचेही अभ्यासाअंती आपल्या ल गात येते. या बोलीच्या जड गाड गीत निस गासोबत लेवापाटीदार समाजाचे आचार- विचार, सांस्ृति , अध्यात्मि गागा गा ऐतिहासि वारसा या सर्वांचे फार मोठे यो दान आहे.

ृषी जिवनाशी ए निष्ठ अस गाऱ्या लेवापाटीदार समाजाच्या समुह जिवनाचा तो ए स्वतंत्र अविष् गा आहे. मराठीसाहित्यात लो प्रिय ठरलेले बहि गाबाई चौधरी यांचे गाव्य गाामी गा जिवनाला शब्दबध्द र गाारे 'े. नार गेडे यांच्या 'पाटलाची ले ' व 'अंजनी', भानू चौधरींची 'गावा डची गा गी', ज्ञानपीठ रप्र. भालचंद्र नेमाडे यांच्या 'ेसला' व इतर गादंबऱ्या, डॉ. श. रा. रा गे यांच्या 'दील' व 'पाचामु गी पांड' इ. साहित्यृतीतून लेवा बोलीत झालेला भाषि अविष् गा या साहित्यृतीसह मराठीसाहित्याला लेवा बोलीचा अससल गाडवा देत आहे गागा गा भविष्यातही देत राहील.

संदर्भ :-

- १ वसंत आबाजी डहा 'े - 'सांस्ृति महाराष्ट्र १९६० ते २०१०, भा गा-१', महाराष्ट्र राज्य साहित्य गागा गा संस्ृति मंडळ, मुंबई. प्रथमावृत्ती, २०११ (पृ. १६५)
- २ शं र विनोबा पाटील - 'लेवा पाटीदारांचा इतिहास', चैतन्य प्र गशन, दुध गाव बु. ता. मल गाव. पुर जि. बुलढा गा, द्वितीय आवृत्ती, २००१ (पृ. ९१)
- ३ डॉ. सिंधुभं गाळे - 'लेवा पाटीदारी बोली : ए परिचय' (शोध निबंध) २००६, (पृ. ०२)
- ४ सौ. ऋता पित्रे - 'बहि गाईची गा गी ए अध्यास', महाराष्ट्र राज्य साहित्य गागा गा संस्ृति मंडळ, मुंबई, द्वितीय आवृत्ती, २००२ (पृ. ७८)

जतीनश्रीधर मेढे

मराठी विभा गा प्रमा गा, ला व विज्ञान महाविद्यालय, भालोद जि. जळ गाव.